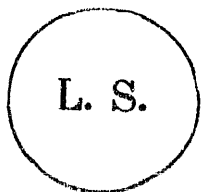

RESKRYPT.

My, RADA REGENCYJNA KRÓLESTWA POLSKIEGO, postanowiliśmy i stanowimy, co następuje:

Do czasu wydania ogólnej ustawy służbowej dla urzędników państwowych Królestwa Polskiego władze i urzędy państwowe stosować mają przepisy, do niniejszego dołączone.

Dan w Warszawie, dnia 11 czerwca 1918 r.

† *Aleksander Kakowski, Arcybiskup*
Józef Ostrowski
Zdz. Lubomirski

Prezydent Ministrów:
Steczkowski

TYMCZASOWE PRZEPISY SŁUŻBOWE DLA URZĘDNIKÓW PAŃSTWOWYCH.

TYTUŁ I.

Warunki ogólne.

Art. 1. Stosunek prawny urzędnika do Państwa należy do zakresu prawa publicznego i nie może być ustanawiany, zmieniany, zawieszany ani rozwiązywany w drodze umowy lub na żądanie urzędnika, lecz jedynie na zasadzie ustawy i prawnych zarządzeń władzy.

Art. 2. Urzędnikiem państwowym jest ten, kogo Naczelnik Państwa lub władza, ustawą wskazana, powoła do pełnienia stałej służby Ojczyźnie w zakresie działania urzędów państwowych.

Powołany w ten sposób i zaprzysiężony urzędnik państwowy staje się organem Rządu i, w granicach powierzonych sobie czynności, winien się z tymże Rządem solidaryzować.

Art. 3. Urzędnicy państwowi nie mogą uczestniczyć w stowarzyszeniach nielegalnych ani w takich, któreby przez swą działalność lub dążności stawały swych członków w sprzeczności z charakterem i obowiązkami urzędnika.

Nie mogą też wchodzić w związki lub umowy, które mają na widoku możliwość zakłócenia lub hamowania działalności organów rządowych. W wypadkach wątpliwych winni się zastosować do decyzji zwierzchności służbowej.

Art. 4. Urzędnikiem Państwa Polskiego może zostać każdy Polak, odpowiadający niżej podanym warunkom, bez względu na swoją dotychczasową przynależność państwową.

Osoby, nie należące do narodowości polskiej, mogą zostać urzędnikami państwowymi, jeżeli posiadają obywatelstwo polskie. W przeciwnym razie mogą sprawować pewne obowiązki urzędowe jedynie na podstawie zawartej umowy terminowej.

Osoby, nie władające językiem polskim w słowie i piśmie, żadnych czynności urzędowych w kraju pełnić nie mogą.

Art. 5. Kandydat na urzędnika winien nadto posiadać następujące warunki:

- 1) wiek nie niżej lat 18-tu,
- 2) należyte uzdolnienie,
- 3) nieskazitelność obywatelską,
- 4) moralność charakteru.

Art. 6. Nie mogą być przyjęci do służby:

- a) nieletni, bez przyzwolenia ojca lub opiekuna,
- b) kobiety zamężne w razie protestu męża,
- c) osoby złożone z urzędu w drodze dyscyplinarnej — przed upływem roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, a wydalone ze służby — przed upływem trzech lat. Po upływie tych terminów osoby te mogą być przyjęte jedynie z decyzji Rady Ministrów.

Nadto w poszczególnych dykasterjach nie mogą być przyjmowane do służby osoby, któreby przez to weszły ze swymi krewnymi lub powinowatymi, aż do trzeciego stopnia włącznie, w stosunek bezpośredniej podwładności albo przełożenia.

TYTUŁ II.

Wstąpienie do służby.

Art. 7. Pragnący wejść do służby państwowej złożyć podanie do właściwego urzędu z załączeniem życiorysu, wyłączeniem kwalifikacji i powołaniem się na świadectwa lub referencje. Kierownik urzędu, mający do obsadzenia wakującą posadę, winien zbadać wszystkie zgłoszone kandydatury, zasięgnąć referencji, przekonać się osobiście o kwalifikacjach, następnie, na zasadzie porównawczej oceny kwalifikacji, dokonać wyboru, wreszcie złożyć władzy, od której zależy decyzja, piśmienny i umotywowany wniosek. We wniosku tym należy przytoczyć:

- a) pozycję zatwierdzonego etatu organizacyjnego, do której się odnosi wakująca posada,
- b) takąż pozycję budżetu, zatwierdzonego na dany okres,
- c) faktyczny urząd i płacę, jaką ma otrzymać kandydat,
- d) termin, od którego ma rozpocząć urzędowanie,
- e) kwalifikacje, wyróżniające kandydata z pośród innych,
- f) wniosek: bądź o przyjęcie kandydata na okres próbny, bądź na służbę prowizoryczną (t. j. z zastrzeżeniem odwołania), bądź wreszcie o nominację ostateczną.

Skoro Minister lub odpowiednia władza naczelna wyda decyzję przychylną, należy wezwać kandydata do przedstawienia oryginalnych dowodów osobistych (paszportu, świadectw szkolnych, świadectw z poprzedniej służby, lekarskiego świadectwa zdrowia i t. d.), a następnie do złożenia przysięgi.

Art. 8. Stosunek prawny między państwem a urzędnikiem zawiązuje się przez nominację, wyrażoną w piśmie odpowiedniej władzy, które zostaje doręczone urzędnikowi. Po zgłoszeniu się do służby, urzędnik składa niezwłocznie przysięgę służbową.

Wzór pisma nominacyjnego i rota przysięgi ustalone są oddzielnie.

Art. 9. Nominacja może nastąpić tylko na taki urząd, który został uprzednio przewidziany w etacie organizacyjnym danej dykasterji, zatwierdzonym uchwałą Rady Ministrów.

Uposażenie urzędnika nie może przewyższać kategorii, w tym etacie oznaczonej, ale może być niższe.

Art. 10. Pisma nominacyjne na stanowiska urzędnicze pierwszych czterech kategorii plac oraz na wszystkie stanowiska sędziowskie, z wyjątkiem sędziów śledczych i sędziów pokoju, wystawiane są przez Radę Regencyjną.

Pisma nominacyjne na inne urzędy wydaje właściwy Minister. O zamierzonych nominacjach na urzędy we władzach centralnych, od V do VII kategorii włącznie, ministrowie komunikują uprzednio na Radzie Ministrów.

Pismo nominacyjne na urząd XI kategorii, a na urzędy X i IX kategorii o tyle, o ile urzędnik w tych kategoriach rozpoczyna służbę, w razie zaś uznania Ministra i na urzędy wyższe, nie może być wydane przed upływem przynajmniej półrocznego okresu służby próbnej.

Mianowanie na te stanowiska, poza biurami centralnymi (Minister. i Depart.), może być przekazane przez ustawy organizacyjne naczelnym Zwierzchnikom osobnych urzędów, instytucji lub oddziałów miejscowych.

Okres próbny będzie następnie zaliczony, jako czas służby rzeczywistej. Decyzję co do nominacji ostatecznej poprzedzić winna odpowiednia ocena kwalifikacyjna.

Kopję każdego pisma nominacyjnego przesyła się do biura Prezydenta Ministrów dla utrzymania ogólnej ewidencji urzędników.

Art. 11. Urzędnik obowiązany jest stawić się do faktycznego objęcia służby w dniu oznaczonym w piśmie, a jeżeli terminu tego nie oznaczono lub jeżeli już minął, to niezwłocznie po doręczeniu nominacji. Opóźnienie bez upoważnienia Zwierzchności, przynoszące dni 14, pociąga za sobą unieważnienie nominacji.

Art. 12. Po stawieniu się do służby dopełniona zostaje instalacja nowego urzędnika przez wskazanie mu jego czynności. Urzędnik otrzymuje kopję niniejszych przepisów, potwierdza ich odbiór i oświadcza, że im się poddaje.

Obowiązkiem kancelarji jest przechować spis złożonych dowodów osobistych urzędnika, potwierdzenie złożonej przysięgi i kopję pisma nominacyjnego. Dzień rzeczywistego objęcia czynności, wskazany w liście stanu służby, uważa się za termin rozpoczęcia służby państwowej, od którego liczone będą prawa służbowe i emerytalne. Warunki zarachowania poprzedniej służby państwowej określone zostaną w ustawie emerytalnej.

Art. 13. Warunki służby przygotowawczej dla aplikantów i praktykantów podane będą osobno.

Do służby pomocniczej niestalej mogą być przyjmowani pracownicy czasowi, z wynagrodzeniem pozaetatowem, wyznaczonem przez zwierzchność. Pracownicy ci nie otrzymują pisma nominacyjnego i nie korzystają z praw, przysługujących urzędnikom; winni wszakże stosować się do ogólnych przepisów i obowiązków służbowych.

TYTUŁ III.

Obowiązki urzędnika.

Art. 14. Urzędnik państwowy obowiązany jest do wierności i posłuszeństwa Głowie Państwa, do przestrzegania Konstytucji jako też innych ustaw i przepisów. Ma się poświęcać służbie z całą gorliwością i sumiennością, pełniąc swe obowiązki bezstronnie i bezinteresownie, mieć zawsze na względzie dobro publiczne i prawidłowy bieg zarządu państwowego.

Art. 15. Urzędnik winien posłuszeństwo służbowe swoim przełożonym. Jedynie w wypadkach, gdy wykonanie otrzymanego polecenia postawiłoby go w kolizji z sumieniem i poczuciem obowiązku służbowego, może przedstawić swe wątpliwości zwierzchności bezpośredniej, a w razie potrzeby odwołać się do władzy wyższej.

Art. 16. Urzędnik winien się solidaryzować z zarządzeniami władzy i nawet w razie odmiennego poglądu wstrzymać się od ujemnej krytyki. Obowiązek ten ustaje, gdy urzędnik, zawiesiwszy swój charakter urzędowy, zostanie powołany do Rady Stanu, Izby Poselskiej lub Senatu. Wszakże i w tym wypadku, a nawet po złożeniu urzędu, winien zachować milczenie